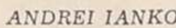
MEDALIILE DE LA SAN DIEGO TREBUIE SĂ STIMULEZE AMBIȚIILE ȘI EFORTURILE LUPTĂTORILOR DE „LIBERE"

VASILE PUȘCAȘU

ANDREI IANKO

Motive bine întemeiate (evoluția cu totul necorespunzătoare la ediția trecută a C.M. — 8 sportivi, nici o medalie!, ca și alte nereușite ulterioare) au determinat hotărîrea factorilor în drept ca la recentele campionate mondiale de la San Diego să participe numai 3 dintre componenții lotului de lupte libere. Spre lauda lor și a specialiștilor care i-au pregătit (Vascul Popovici, Vasile Iorga, dr. Nicolae Lazăr — în ultima perioadă sub conducerea directă a antrenorului emerit Ion Corneanu), acești luptători și-au justificat pe deplin selecția pentru „mondiale", îndreptățind încrederea acordată.

Bilanțul înregistrat ne-a produs o satisfacție deosebită: DOUĂ MEDALII DE BRONZ (Vasile Pușcașu și Andrei Ianco), un loc 5 (Aurel Neagu), UN TOTAL DE 10 PUNCTE ȘI LOCUL 7 ÎN CLASAMENTUL PE NAȚIUNI (au participat sportivi din 25 de țări), înaintea unor echipe cu mult mai mulți concurenți și cu valoare recunoscută (Ungaria, R. F. Germania, Coreea de Sud, R. P. Mongolă ș.a.). Apoi, comportarea mai mult decît meritorie, la baza căreia au stat buna pregătire și ambiția, puterea de luptă a celor 3 sportivi români, sînt, evident, semne că eforturile de reafirmare internațională a reprezentanților noștri au început să dea roade, să se exprime în performanțe apropiate de nivelul cerințelor. Dar, asupra acestei concluzii vom reveni după ce vom prezenta evoluțiile individuale pe care le considerăm necesare în evaluarea potențialului de ansamblu al lotului de lupte libere.

Aurel Neagu (57 kg). Nu cu mult timp în urmă operat de menisc, studentul ieșean s-a prezentat bine pregătit, învingîndu-i, în primele tururi, pe iugoslavul Risto Darlev (tuș, min. 7,18), polonezul Marian Skubacz (la puncte: 11—7), vest-germanul Hans Partsch (tuș, min. 4,37, după ce îl condusese cu 12—2!). În continuare, sorții au decis, însă, ca Aurel Neagu să-l întilnească pe japonezul Hideaki Tomiyama (care avea să devină campionul categoriei), în fața căruia a pierdut prin descalificare în repriza a doua, și apoi pe sovieticul Serghei Beloglazov (clasat pe locul secund), învingător prin tuș, ceea ce pentru Aurel Neagu a însemnat doar locul 5.

Vasile Pușcașu (100 kg). A debutat într-un meci fără șanse pentru el, cel cu sovieticul Ilia Mate (campionul mondial al categoriei), în fața căruia a pierdut la tuș (min. 2,54). Deși handicapat cu 4 puncte de penalizare, Vasile Pușcașu a abordat următoarele partide cu multă ambiție și încredere, întrecîndu-i prin descalificare pe japonezul Yosiaki Yatsu și pe cubanezul Barbaro Morgan, pentru ca apoi să cîștige, după un meci dramatic, cu un final pasionant, și la bulgarul Slavko Cervenkov (6—3 la puncte), rezultat care îl situa pe podiumul medaliaților. Pușcașu a vrut, desigur, să schimbe „bronzul" într-o medalie mai prețioasă, dar ultimul său adversar, americanul Russ Hellickson (clasat pe locul 2), s-a dovedit mai puternic, superior pregătit. Deci, medalie de bronz, o reușită frumoasă a acestui sportiv care a dovedit că se poate conta pe el.

Andrei Ianko (+100 kg). Tînărul nostru reprezentant la această categorie a avut, de asemenea, o evoluție remarcabilă. Turul I — victorie la tuș (4:14) la japonezul Kunshisa Yamamoto. Turul II — cîștigă prin descalificare (repriza a doua) la cubanezul Arturo Diaz. Turul III — îl învinge, într-un meci greu, pe bulgarul Veselin Atanasov (12—8 la puncte!) și își asigură astfel medalia de bronz. În ultimele două partide pierde însă la Roland Gehrke (R. D. Germană) — locul 2 și Salman Hasimikov (Uniunea Sovietică), campionul mondial al categoriei.

N-am reluat întîmplător filmul întrecerilor de la Peterson Gimnasium din San Diego. Am făcut-o pentru a sublinia faptul că avem, la acest stil, cîțiva luptători valoroși și cu posibilități de progres. Aceasta nu înseamnă că la lupte libere s-a produs, în ansamblu, un reviriment total. Antrenorii Vascul Popovici și Vasile Iorga ne-au mărturisit, desigur, cu bucuria bilanțului de la San Diego, că o participare mai numeroasă n-ar fi adus echipei noastre medalii în plus, ci doar cîteva puncte. Împărtășim această opinie realistă, de natură să avertizeze că rezultatele de la campionatele mondiale trebuie să constituie nu un motiv de automulțumire, ci de stimulare a ambițiilor și eforturilor pentru creșterea generală a nivelului performanțelor în această disciplină olimpică de la care se așteaptă în viitor o reprezentare cît mai prestigioasă.

Dan GÂRLEȘTEANU

PISTOLUL VITEZĂ, SINGURUL PUNCT FORTE AL TIRULUI?

De curînd, trăgătorii noștri au participat la cea mai echilibrată și valoroasă ediție a Campionatelor europene de tir. Dat fiind faptul că pe poligonul din Lvov a fost prezent, cu excepția pușcașilor din S.U.A., tot ce are mai bun tirul mondial la această oră, pot fi avansate cîteva considerente asupra valorii de ansamblu atinse în anul preolimpic de țintașii noștri.

Punctul forte al tirului românesc rămîne proba de pistol viteză. Faptul că toți cei trei reprezentanți ai noștri s-au aflat în luptă directă pentru medalii, că încercările lor s-au soldat cu obținerea unei prețioase medalii de argint **(M. Stan — 595 p)**, a unui loc V **(G. Calotă — 595 p)** echivalente, în eventualitatea repetării lor la J.O. de la Moscova, cu obținerea a 7 puncte olimpice, demonstrează clar **că trăgătorii români continuă să constituie una din principalele forțe mondiale ale probei. Marin Stan** și-a adjudecat printr-o valoare ridicată (149 p — 146 p) un baraj ce părea inițial la discreția întîmplării, a șansei de moment, dat fiind numărul mare (6!) de participanți. **Grațian Calotă** este noul component de bază al echipei, un trăgător calm, rezistent, ambițios, excelent luptător. A pierdut medalia de bronz dezavantajat evident de faptul că a așteptat „în priză" barajul, timp de 5 ore! **Corneliu Ion** rămîne... Corneliu Ion, în ciuda locului 11 din final, căci nu trebuie să uităm că îl desparte de medalia de argint, reușită de colegul său Stan, numai un singur punct (594 p)!

Concluzia e certă: **toți trăgătorii din proba de pistol viteză constituie exemple de pregătire, de respectare conștiincioasă a unor planuri de antrenamente bine concepute, de responsabilitate față de comportarea în competițiile internaționale de primă importanță.** Cu aceste atuuri, există mari speranțe ca, în disputa ce se anunță foarte echilibrată cu specialiștii vest-germani, italieni, sovietici și chiar finlandezi ori bulgari ai probei, Stan, Ion și Calotă să-și îmbunătățească rezultatele și, în consecință, pozițiile. Le-o dorim, bineînțeles, în cadrul concursului olimpic din 1980.

Semnele de întrebare îi privesc, în continuare, pe pușcași. La Lvov, am fost martorii unui paradox. Pe parcursul ultimului an s-a muncit, cantitativ, cu mai multă dăruire și interes la antrenamente, s-a apelat la mijloace noi de antrenament. Și totuși, rezultatele nu numai că n-au crescut, dar, în general, au regresat. **Ilie Codreanu,** de pildă, a tras la Lvov 1 143 p, după 1 163 p la concursul de la Bratislava, de la începutul verii, la 3 x 40 f; iar **R. Nicolescu** a scăzut la 593 p, după 598 p la campionatele naționale și 596 p la „internaționale", în proba de 60 f c. Sigur, după saltul cantitativ trebuie să așteptăm, în continuare, și pe cel calitativ. Există, însă, o serie de aspecte ușor vizibile care frînează progresul pușcașilor. **Pregătirea specială a concursului nu este clarificată științific pentru fiecare trăgător,** astfel că antrenorii nu cunosc ce anume poate folosi și ce nu în zilele premergătoare concursului. **Pușcașii nu și-au găsit încă cele mai convenabile poziții de tragere ale corpului,** deși s-a observat, la Lvov, că Nonka Matova, la „genunchi", și G. Lucikov, la „picioare", au poziții extrem de „curioase", fără îndoială, însă, adaptate specificului lor fizic. Alte căderi ale pușcașilor noștri își au originea în **nesesizarea, în totalitate, a factorilor aleatori care apar în timpul probei** (luminozitate schimbătoare, rafale de vînt, zgomote etc.).

În clipa de față, dată fiind dispariția rezultatelor la nivel mondial realizate anul trecut de **L. Pop, proba de pistol liber** se află în sensibil regres, deși în 1979 a apărut un nou lider al probei, Ilie Petru, care a confirmat la „europene" (561 p), cu un nou record personal. Următorul an trebuie să aibă, la această probă, și obiectivul recuperării lui Pop și a lui Liviu Stan, precum și ridicarea valorică, pînă la nivel internațional, a 1—2 juniori talentați.

Marin Stan, *vicecampion european în proba de pistol viteză, unul dintre trăgătorii capabili de a cuceri o medalie la Olimpiada de la Moscova.*

Radu TIMOFTE

CONTRIBUȚIE SPORITĂ DIN PARTEA TUTUROR SPORTURILOR LA REALIZAREA UNUI BILANȚ OLIMPIC SUPERIOR!

ATLETISMUL ARE CÎȚIVA PERFORMERI STRĂLUCIȚI, DAR ȘI UN NUMEROS PLUTON DE MEDIOCRITĂȚI...

Pentru atleții români, participarea la Olimpiada de la Montreal a însemnat un pas înapoi față de comportările pe care le-au avut la alte ediții ale competiției olimpice, în special față de cea din 1968, de la Ciudad de Mexico, cînd bilanțul general al evoluției lor (2 medalii de aur — Viorica Viscopoleanu la lungime și Lia Manoliu la disc — precum și 2 medalii de argint — Ileana Silai la 800 m și Mihaela Peneș la suliță) a fost cel mai bun din istoria participării la J.O. La Montreal atleții noștri au realizat o medalie de bronz, un loc 5, un loc 6, un loc 7 și alte 4 clasări în finalele de 8 ale diferitelor probe, ceea ce, pe bună dreptate, s-a apreciat ca fiind o comportare necorespunzătoare. Aprecierea a avut în vedere atît dezvoltarea atletismului nostru, la diferite eșaloane, cît și valoarea unora dintre atleții fruntași, demonstrată în atîtea competiții de amploare, profesionalitatea numeroșilor noștri tehnicieni, condițiile materiale existente.

Pornind de la insatisfacția Montrealului, în primii ani ai noului ciclu olimpic s-a pus accentul, între altele, pe o nouă calitate în activitatea atletică, pe îmbunătățirea muncii în secțiile din cluburi și asociații, pe creșterea responsabilității atleților și a antrenorilor, a altor specialiști. Deși există încă mult, chiar foarte mult loc pentru mai bine, totuși se poate aprecia, la modul general, că nivelul de dezvoltare a atletismului nostru, nivelul său de competitivitate pe plan internațional se află, față de trecut, într-o reală creștere. În mod special, sezonul de concursuri al anului 1979, ultimul și tocmai de aceea cel mai important înaintea startului olimpic de la Moscova, a demonstrat, pe planul performanțelor înalte, sporuri de calitate însemnate, în măsură să justifice încrederea că **la J.O. '80 obiectivele atleților români vor putea fi îndeplinite și chiar depășite.**

FAVORIȚII SE PREZINTĂ ÎN REAL PROGRES

În lotul care întrunește speranțele noastre pentru **o bună** comportare **la J.O.** de la Moscova întîlnim destule nume de atleți care **au** participat și la Montreal. Avem în vedere, între alții, pe sulițașa **Eva Zörgo-Raduly,** pe micuțul, dar atît de inimosul fondist constănțean **Ilie Floroiu — dublu** învingător la Universiadă, pe alergătoarele de semifond **Natalia Mărășescu,** și ea campioană a J.M.U. din Mexic, și **Maricica Puică,** pe săritoarele **Doina Anton** la lungime **și Cornelia Popa,** la înălțime. Fiecare dintre ei au realizat, mai ales anul acesta, cîte ceva deosebit pe un plan valoric superior, fie victorii însemnate în concursuri de amploare, fie unele performanțe cu totul remarcabile. Pentru a nu insista prea mult asupra acestei chestiuni, foarte importante desigur, vom arăta că clujeana **Eva Zörgö-Raduly,** antrenată de profesorul Peter Nagy, a înregistrat saltul calitativ cel mai însemnat, fapt demonstrat de cele 8 noi recorduri naționale (în perioada august 1978 — august 1979), fiecare dintre ele de o bună valoare, ultimele, firește (victorie asupra recordmanei mondiale Ruth Fuchs, din R. D. Germană, în finala „Cupei Europei" de la Torino și 67,20 m la Universiadă, performanță încununată cu titlul de campioană mondială universitară) avînd o ridicată cotă la „bursa" valorilor olimpice. Nu ne hazardăm, de pe acum, în a face un pronostic pentru întrecerea olimpică de la Moscova, dar dacă lucrurile vor evolua normal (în această privință fiind absolut convinși că Eva este departe să-și fi spus ultimul cuvînt), pe planul pregătirii și al stării de sănătate, Eva Zörgö-Raduly va lupta pentru o medalie, poate chiar pentru cea de aur!.

Natalia Mărășescu, ca și Zörgö, a doua performeră a anului în bilanțul mondial, a arătat anul acesta o constanță bună în realizarea de rezultate sub 4 minute pe 1 500 m, ea fiind singura alergătoare din lume care are la activ, în decurs de o lună, 4 curse între 3:58,1 și 3:59,0, ceea ce arată, indiscutabil, calități competitive în creștere față de anul 1978, spre exemplu, cînd a fost a doua la campionatele europene de la Praga și a alergat o singură dată sub limita celor 4 minute. Natalia, pregătită de soțul ei, prof. Nicolae Mărășescu, are, sîntem siguri, un potențial bun, care să-i îngăduie să realizeze cifre de o valoare și mai ridicată și care, la ora Olimpiadei '80, s-o facă aptă să lupte, cu succes, pentru un loc pe podium la 1 500 m.

Maricica Puică (antrenor Ion Puică), în net progres față de anul trecut, poate realiza încă și mai mult. În acest sezon a fost însă mult solicitată de nevoile de reprezentare ale echipei naționale, achitîndu-se în mod onorabil de sarcinile primite.

TREI SPERANȚE DE PE LITORAL

Față de ediția precedentă a J.O., în actuala „formație" olimpică **figurează cu șanse frumoase de a fi selecționați și alți cîțiva atleți.** Constănțeanul **Horia Toboc** (antrenor — Constantin Craiu) a fost considerat, anul trecut, o mare revelație, realizînd noi recorduri naționale, de o bună valoare, în cursa de 400 m, pe plat și peste garduri. Anul acesta el și-a îmbunătățit ambele recorduri, mai întîi 50,41 s la garduri, în iunie la Banska Bystrica, și apoi, la Atena, 45,86 s pe plat. Acest al doilea record are o mai bună exprimare internațională, fiind al 7-lea rezultat european al anului. Toboc, sîntem siguri, poate încă și mai mult... **Ce-ar fi să încerce, de pildă, să parcurgă mai rapid prima jumătate a cursei și să nu se mai bazeze pe excelenta lui capacitate de revenire din finalul probei?**

Alt constănțean, **Paul Copu** (antrenor — același Constantin Craiu, care-l mai pregătește și pe Floroiu), chiar dacă n-a obținut în acest an performanțe la nivelul recordului său personal, din 1978 (8:20,4), a cîștigat sau a fost printre fruntași la cîteva concursuri prestigioase, cu adversari de prima mînă, ceea ce-l recomandă călduros.

În sfîrșit, vom mai vorbi de încă un sportiv, tot de pe Litoral (n.r. foarte prolific la nivelul seniorilor, dar nepermis de slab în munca cu juniorii!!). Este vorba de aruncătoarea de disc **Florența Țacu** (antrenor — Dan Serafim), care în acest sezon, față de cel trecut, **înregistrează o creștere a rezultatelor de 6,72 m. La Balcaniadă,** pe stadionul atenian Karaiskakis, **ea a întrecut-o** pe reputata Maria Vergova, **înregistrînd cu 65,06** m un rezultat care se prezintă singur.

DINTRE SUTE DE CATARGE...

Am trecut în revistă prestațiile unora dintre sportivii noștri fruntași, către care se îndreaptă speranțele pentru o bună comportare la Moscova. Bilanțul acestui an, incomplet desigur la această dată, consemnează însă, mai ales la nivelul unor tineri atleți, remarcabile progrese ale rezultatelor, ceea ce demonstrează, fără tăgadă, o muncă mai bună și o activitate generală mai rodnică. Sulițașa **Corina Gîrbea,** săritoarea în lungime **Sanda Vlad,** săritoarele în înălțime **Niculina Vasile** și **Maria Preda,** discobolele **Mariana Ionescu** și **Maria Badea,** dar și încă alte și alți atleți au obținut rezultate mulțumitoare. În acest context se înscrie și comportarea mai tinerilor noștri atleți la Balcaniada de la Jambol și la puternicul „Concurs Prietenia", de la Praga. Tînăra generație își are, firește, și ea vedetele sale, în sensul bun al cuvîntului. Cea mai reprezentativă dintre aceste mici vedete este, fără îndoială, craioveanca **Cristina Cojocaru** (antrenor — Mihai Nistor), care a realizat un adevărat tur de forță și a cîștigat cursele de 800 m și 1 500 m, la Jambol și la Praga, înregistrînd rezultate remarcabile pentru o atletă care va mai fi junioară și în anul viitor.

Atletismul nostru dispune de multe alte talente, confirmate sau încă neconfirmate în concursuri importante, care ar putea deveni cu timpul performeri autentici. Ne gîndim, de pildă, la sprinterele **Ana Marcu, Nicoleta Lia, Mura Ghițulescu,** semifondistele **Margareta Ghile, Ileana Demeter, Mitica Junghiatu, Eugenia Nicola,** săritoarele **Elena Aflorii, Marieta Ilcu, Gabriela Cotet, Anișoara Cușmir** și **Monica Matei,** aruncătoarele **Tatiana Mihalcea, Doina Maxim, Cristina Dobrinoiu** sau la atleții **Daniel Nistor, Liviu Maftei, Aurel Glăvan, Gheorghe Ene, Mihai Stanciu, Gheorghe Cojocaru, Eugen Popescu, Ion Buligă, Sorin Matei, György Mathe** și încă la alții.

Maricica Puică, *secondată de* Natalia Mărășescu, *două vedete de talie mondială ale semifondului nostru*

DACĂ ÎN TOATE SECȚIILE DIN ȚARĂ S-AR MUNCI CORESPUNZĂTOR...

Există, în mod evident, o preocupare mai mare pentru depistarea și creșterea tinerilor atleți, pentru ridicarea măiestriei lor sportive. **Din păcate, la acest efort general nu s-au înrolat, cum ar fi fost de dorit, toți tehnicienii atletismului nostru** (între aceștia îi includem și pe numeroșii profesori de educație fizică din școli!). Așa se face că **orașe mari** (cu multă populație tînără, cu mulți tehnicieni sportivi) cum sînt Timișoara, Constanța în primul rînd, dar și Cluj-Napoca, Brașov, Pitești și încă destule altele, **nu-și aduc contribuția așteptată la dezvoltarea atletismului la nivelul copiilor și juniorilor, deși în fiecare localitate există astăzi asigurate condițiile minime necesare pentru practicarea atletismului. Munca formală, de suprafață, lipsită de perspectivă mai caracterizează încă, din păcate, activitatea de fiecare zi a unora dintre tehnicienii atletismului nostru, care se mulțumesc cu puțin. Așa se face că numărul performerilor noștri autentici este încă destul de mic, iar în spatele actualilor fruntași se află prea puțini tineri care să le ia locul.**

Adevărul este acela că **în secțiile de atletism din cluburi și asociații nu se desfășoară o activitate corespunzătoare pentru dezvoltarea acestei ramuri sportive,** pentru creșterea substanțială a nivelului său valoric. **De aceea și există destul de multe probe deficitare, fapt care se reflectă, din plin, în evoluția reprezentativelor țării la diferite competiții internaționale de anvergură.** Jocurile Balcanice, de la Atena, și Universiada au fost, din acest punct de vedere, foarte pilduitoare, căci examenele de pe „Karaiskakis" și de pe stadionul olimpic din Ciudad de Mexico le-au absolvit cu foarte bine sau cu bine doar un mănunchi de reprezentanți ai atletismului românesc. **Restul plutesc într-o jenantă mediocritate...**

Există, încă multe probleme nesoluționate în atletismul nostru, de rezolvarea cărora depinde realizarea următorului pas pe drumul performanței, astfel ca, anul viitor, la J.O. de la Moscova, atleții români să fie apți să concureze, în număr cît mai mare, pentru locurile fruntașe ale clasamentului Olimpic '80. Acest pas trebuie făcut cît mai rapid!

Romeo VILARA

CU O BARCĂ NU SE FACE... PRIMĂVARĂ!

La Campionatele mondiale de canotaj, de la Bled, schiful românesc a trimis două garnituri valoroase de sportivi. Prima a cuprins lotul reprezentativ feminin, actuala forță de șoc a canotajului nostru. După cum se știe, fetele au realizat un bilanț record, cucerind **o medalie de aur, una de argint și trei de bronz.** Canotajul masculin — criticat de atîtea ori pentru rezultate sub nivelul cerințelor — a fost reprezentat **doar de o singură ambarcație,** care s-a aliniat la startul **probei de 2+1. Ea a fost** alcătuită din **Petre Ceapura, Gabriel Bularda** și **Ladislau Lovrenschi,** singurii sportivi care au îndeplinit baremul stabilit de F.R.C.Y. în vederea campionatului mondial din Iugoslavia. În finala de 2+1 cei trei sportivi au cucerit locul V, la mai puțin de o secundă față de medaliații cu bronz. A fost o cursă frumoasă, dramatică, în care băieții de pe Snagov au luptat din răsputeri, fără a putea, însă, recupera terenul pierdut pe prima mie de metri.

Pierderea contactului cu plutonul fruntaș s-a datorat, în mare parte, faptului că medaliații în această probă — sportivii din R. D. Germană, Cehoslovacia și S.U.A. —, fiind învingători în serii, au evoluat direct în semifinale, **au avut adică avantajul unei curse în minus față de echipajul nostru. În fapt, avantajul celui mai bun.**

Văzut în perspectivă olimpică, prezența canotajului nostru masculin la campionatele mondiale de la Bled a confirmat un lucru dealtfel știut: **Petre Ceapura, Gabriel Bularda** și **Ladislau Lovrenschi** — sportivi pregătiți de antrenorul emerit **Dumitru Popa** — sînt, în momentul de față, singurii schifiști care ne pot reprezenta pe pista olimpică de la Krilatskoe. În urma lor, plutonul tinerilor canotori din secțiile noastre nautice este deocamdată undeva, departe, la multe bărci distanță de linia care marchează marea performanță. Deci, **trebuie să se muncească mult mai mult, la o cotă superioară de calitate, pentru a putea recupera, pînă la Jocurile Olimpice din 1980, decalajul existent în prezent.** La cei 37 de ani ai săi, Petre Ceapura rămîne, încă, sportivul numărul 1 al canotajului nostru. Împreună cu partenerul lui, Gabriel Bularda, el va încerca la J.O. de la Moscova să relanseze această ambarcație, cîndva campioană mondială și medaliată olimpică. Dar, numai cu o barcă nu se face... primăvară!

Vasile TOFAN

„Tunarul" Mircea Tutovan *are, ca de obicei, în față blocaje grupate, dar de cele mai multe ori cîștigă duelurile...*

VOLEIBALIȘTII AU MOTIVE SĂ ***POATĂ*** ȘI MAI MULT. AȘTEPTĂM S-O DOVEDEASCĂ LA CAMPIONATUL EUROPEAN

Cel mai important test susținut de voleibaliștii români înaintea C.E. din Franța (5—14 octombrie), turneul internațional dotat cu „Trofeul Tomis", ne-a oferit un bun prilej pentru estimarea capacității de joc a lotului pregătit de trio-ul de antrenori: **Nicolae Sotir, Florin Balaiș** și **Stelian Tudor.** Prezența la start a unor echipe bine cotate în ierarhia valorilor și care în ultima vreme fac eforturi considerabile de afirmare în arena internațională, cum sînt, de pildă, formațiile R.P. Chineze, Iugoslaviei, Bulgariei și Ungariei — care se pregătesc, la rîndul lor, pentru campionatele continentale respective, urmărind prin ele calificarea la turneul final olimpic — a conferit competiției de la Constanța (cîștigată, după cum se știe, de reprezentativa țării noastre) un caracter de autentică și serioasă verificare pentru toate participantele.

Evoluția voleibaliștilor noștri a arătat că ei alcătuiesc un lot care **poate** mult, dar care ar **putea și mai mult,** adică atît cît este nevoie pentru a-și îndeplini obiectivul asumat pentru campionatul european. Dealtfel, rezultatele obținute de ei în întregul sezon (26 de meciuri jucate, 24 cîștigate, 2 pierdute) reprezintă deja un fundament pentru aprecierea de mai sus. Echipa noastră nu a pierdut nici un meci cu formații care joacă în stil european, dar ea nu a întîlnit deloc în actualul sezon două dintre cele mai puternice reprezentante ale acestui stil (U.R.S.S. și Cehoslovacia).

Fără îndoială, „12"-le aliniat la Constanța prezintă mai multe atuuri față de anul trecut: în primul rînd, acela că **dovedește o mai puternică sudură sufletească,** ceea ce îi poate fi de mare folos în competiția continentală care va cere și eforturi psihice deosebite; în al doilea rînd, acela că, în sfîrșit, **jucătorii au ajuns să-și înțeleagă locul și mai ales rolul în sextet și echipă,** adică să accepte faptul că rezerva poate fi, în anumite compartimente sau momente ale jocului, mai prețioasă pentru echipă decît titularul; în al treilea rînd, cel derivînd din **însușirea mai temeinică a unor procedee tehnice,** îndeosebi serviciul, lovitura de atac (o impresie bună alături de secunzii **Pop** și **Păușescu** și de principalii **Dumănoiu** și **Tutovan** a lăsat-o **Sorin Macavei**) și, la cîțiva sportivi, preluarea; în al patrulea rînd, atuul **disciplinei tactice, al asimilării și perfecționării combinațiilor de atac;** în al cincilea rînd, acela al **sporirii eficacității la blocaj** (compartiment de bun randament și în trecut), în fața adversarilor cu joc nu tocmai rapid...

Echipa noastră are șanse să ridice însă ștacheta valorii sale pînă la C.E. prin unele perfecționări de ordin tehnic și tactic, cît și pe plan fizic, îndeosebi în ceea ce privește rezistența de concurs. După părerea noastră și în urma sondării opiniei tehnicienilor români și străini prezenți la Constanța, unul dintre capitolele care se cere încă îmbunătățit este **preluarea.** Dacă am reținut creșterea preciziei la jucători ca **Dumănoiu, Gîrleanu, Păușescu, Stoian, Hinda,** alții manifestă destulă nesiguranță. Acest neajuns (uneori nici cei citați nu se concentrează suficient) are adesea **consecințe negative asupra construcției jocului** și, mai ales, **duce la obosirea prematură a coordonatorilor Oros și Sterea,** cum s-a întîmplat în partida cu echipa R.P. Chineze. De asemenea, **o îmbogățire a repertoriului tactic în atac și creșterea vitezei de acțiune pe zonele laterale ale fileului** ar mări sensibil capacitatea ofensivă a echipei. Desigur, nu în ultimul rînd trebuie amintită aici problema **apărării în linia a doua** (preluare din atac, dublaj). Puține din mingile care depășesc blocajul nostru sînt recuperate, și acelea îndeosebi cînd jucătorii din linia a doua se află pe direcția de atac. Nu fără dreptate se spune că, de fapt, punctele sînt în cea mai mare măsură opera apărării.

Este de datoria antrenorilor de a prezenta în Franța o echipă în formă omogenă, competitivă, animată de o puternică voință și ambiție de a-și realiza țelurile: o medalie la C.E. și calificarea pentru J.O. de la Moscova.

Aurelian BREBEANU

PROBA DE SCRIMĂ, UN VERITABIL „CĂLCÎI AL LUI ACHILE" AL PENTATLONIȘTILOR

Cît timp va mai hotărî el, oare, soarta echipei reprezentative?

Iată, a trecut o lună de la încheierea Campionatelor mondiale de pentatlon modern de la Budapesta și specialiștii noștri continuă să fie frămîntați de întrebarea: cum de a fost posibil ca echipa noastră reprezentativă să nu-și îndeplinească decît unul din cele trei obiective majore pe care și le propusese înainte de start? *Într-adevăr, pe baza valorii lor reale, a rezultatelor anterioare și a pregătirii efectuate în perioada premergătoare competiției, pentatloniștii noștri vizau o clasare între primele șase echipe ale lumii, obținerea — prin* Dumitru Spîrlea *— a unui loc fruntaș în ierarhia mondială individuală și, ca o consecință firească, calificarea pentru Jocurile Olimpice de anul viitor. După cum se știe, dintre toate acestea doar ultimul obiectiv a fost realizat, aceasta ca urmare a situării echipei reprezentative pe locul 9 în finalul întrecerii.*

Fără îndoială, sportivii și, deopotrivă, specialiștii sînt preocupați acum de cauzele care au determinat acest insucces și de înlăturarea lor cît mai grabnică, astfel ca, pînă anul viitor, echipa de pentatlon modern să capete realmente forță competițională internațională, *care să-i permită să abordeze cu mai mult succes și cu șanse de reușită viitoarele mari întreceri de anvergură. Din păcate, ne repetăm, dar trebuie să spunem că* proba de scrimă, mai mult decît oricînd, a dat mult de furcă celor trei componenți ai echipei noastre care au luat startul la Budapesta. Și nu e vorba de unul, ci de toți cei trei componenți ai formației noastre! *Deși se știe că aceasta este o probă-maraton, că ea cere un mare consum de energie fizică și psihică, sportivii noștri au arătat* că nu au avut pregătirea corespunzătoare pentru acest examen greu, extrem de dificil, capotînd nepermis și pierzînd extrem de multe puncte. *Nu exagerăm cu nimic cînd afirmăm că s-au irosit sute de puncte! Atît în asalturile cu sportivi valoroși, cît și — am spune chiar mai ales — în cele cu adversari evident mai slabi, cu deosebire* Dumitru Spîrlea și Iuliu Galovici au dovedit lipsă de concentrare, de mobilizare, o nepermisă blazare, ca și cum așteptau ca victoriile să vină de la sine! *Această lipsă de ambiție, de mobilizare, de dorință de victorie a avut ca rezultat o clasare extrem de slabă în proba de scrimă, cu efecte determinante în situarea finală a echipei noastre abia pe locul 9.*

Concomitent cu pregătirea temeinică a celorlalte probe ale pentatlonului modern — călăria, natația, alergarea, tirul — considerăm că scrima va trebui să se situeze în viitoarele pregătiri în prim-planul atenției și interesului sportivilor și antrenorilor, *astfel încît această probă să nu mai fie un adevărat punct nevralgic în evoluția pentatloniștilor noștri. Considerăm că va trebui să se revină la o mai veche metodă folosită în trecut, aceea a pregătirii comune a pentatloniștilor cu lotul național de scrimă și chiar participarea la campionatele scrimerilor.*

O preocupare constantă și stabilă trebuie să se manifeste față de alcătuirea unei echipe cît mai omogene, în care fiecare dintre componenții formației să fie capabil să realizeze minimum 1 000 de puncte pe probă, căci numai de aici poate începe discuția pentru o clasare pe locurile fruntașe la viitoarele Jocuri Olimpice. *În orice caz, calificarea echipei noastre pentru Olimpiada din 1980 trebuie să constituie un puternic stimulent în viitoarele pregătiri, să determine* o mobilizare a întregului lot și a tuturor specialiștilor în direcția eliminării neajunsurilor care au cauzat rezultatul slab din Ungaria și a valorificării întregului potențial al sportivilor noștri în vederea obținerii unui rezultat bun la viitoarea mare confruntare internațională. *Recentele campionate naționale, păstrînd desigur proporțiile, ne-au arătat că* Dumitru Spîrlea, Iuliu Galovici, Ștefan Cozma, Cezar Răducanu, Vasile Nemețeanu, Sorin Crăciuneanu *dispun de capacitatea de a obține performanțe de nivel internațional. Pentru aceasta e, însă, necesară* o permanentă pregătire, o abordare cu maximă responsabilitate a concursurilor internaționale de anvergură.

Constantin MACOVEI

Ultimul sezon dinaintea Jocurilor Olimpice este întotdeauna plin de învățăminte. Formațiile sînt — în linii mari — conturate, perioada care urmează fiind a finisărilor, a amplificării potențialului de concurs. Aceste pagini — urmare a unei suite neîntrerupte de comentarii privind stadiul pregătirii și analize ale performanțelor realizate în marile întreceri continentale și mondiale, veritabile teste ale viitorilor participanți la Olimpiadă — pun sub lupă alte sporturi, alte examene. Aceasta în ideea că **toate disciplinele olimpice trebuie să-și aducă o contribuție substanțială la zestrea de medalii a delegației sportivilor români, că toate au datoria patriotică de a dovedi nu numai înaltul nivel al școlii sportive românești, ci și continua sa diversificare.**

Atletismul, cu inestimabilele sale posibilități încă insuficient folosite, **luptele libere** — în evident progres, dar încă departe de realizarea obiectivelor, **tirul** — care tînjește încă după performanțele lui Ștefan Petrescu, Iosif Sîrbu, Ion Dumitrescu ș.a., **canotajul masculin,** lăsat la o poștă în urmă de cel feminin (vă mai amintiți de campionatele mondiale de la St. Catharines ?), **voleiul** — hotărît să găsească în Franța o rută directă spre Moscova olimpică și **pentatlonul modern** — situat pe un drum descendent, iată sporturile spre care astăzi își îndreaptă atenția comentatorii ziarului, încercînd să scoată în evidență nu numai carențele, ci și să evidențieze potențialul real, multiplele posibilități de fructificare a lui.

Evident, o primă concluzie ar fi aceea că în toate disciplinele este imperios necesar să se mărească nu numai volumul de muncă, ci și calitatea procesului instructiv-educativ. O condiție sine qua non o reprezintă disciplina sportivilor și antrenorilor, fermitatea cu care cluburile și federațiile vor urmări permanent (și vor lua prompt măsuri) activitatea de pregătire a tuturor candidaților olimpici.

S-a intrat în ultima linie dreaptă a preparativelor. Pretențiile opiniei publice — în ceea ce privește evoluția olimpicilor noștri la J.O. — sînt mari și îndreptățite. Iată motive în plus pentru ca **toată familia sportului românesc să-și amplifice eforturile, să muncească cu abnegație și dăruire, într-un climat de ordine și disciplină, pentru a mări necontenit șansele reprezentanților noștri la Olimpiadă, pentru a ajunge și a întrece înaltul nivel atins astăzi în toate sporturile.** Nimeni n-are dreptul să se culce pe laurii succeselor trecute. Toată lumea trebuie să muncească necontenit, să cucerească noi piscuri, să-și sporească simțitor competitivitatea. **Condiții sînt create, hotărîtoare este doar munca.**